

XXX. évfolyam

8. szám

SZERETET

VALLÁSOS REFORMATUS EGYHÁZI FOLYÓIRAT

Alapított az 1906. esztendőben.

Alapította, szerkeszti és kiadja: TÖRÖK IMRE.

Megjelenik havonként Kisújszálláson. — Előfizetési díja: helyben 2 P. Vidéken 2.40. Egyes szám ára: 25 fillér

Kisújszállás 1941. augusztus hó

Meghallgattad imánkat, óh könyörgést meghallgató! megadtad a mi mindennapi kenyerünket. Légy áldott!

A 40 esztendő

Ha nem írnám is ide, melyik 40 esztendőről van szó, mindenki tudná, kivált Kenderesen, meg itt Kisújszálláson s a Nagykunságban, de mindenütt is széles e hazában! Óh, hiszen Isten után őáltala lett *szélesebb* a hazánk, őáltala, kit most ünnepeünk 40 éves házassági évfordulója alkalmából, ezer meg ezer áldáskívánattal. Kormányzónk s hitvese sokáig-sokáig boldogan éljenek! — ezt visszhangozzák a Kárpát hegyek szép nagy zöld erdői, Kisalföldön, Nagyalföldön minden fűszál, Ungvártól Újvidékig, Komáromtól a Székelységig végiglebbenő szél, s tizenhárom millió magyar szíve itthon, meg a magyar

katonák drága ezrei — amott az ukrainai síkon, meg nagy orosz mezőkön: Isten tartsa sokáig s áldja áldásaival dicsőséges Kormányzónkat s hitvesét!

Újságok írtak szebbnél-szebb cikkeket, minden betű áldáskívánattal. Legkedvesebb tán a „páros csillagról“ szóló írás volt. Páros csillag az ég alján, innen számítva amott nyugat felé, a „kenderesi régi házban, méltóságos ősi házban...“ — így írják a finnek, lehet, hogy írják is! — ott van a páros csillag, mi fénylő csillagaink, — sokáig ragyogjanak, sokáig ragyogjanak!

AUGUSZTUS

Bizony egy kicsit megreszkettem, mikor leírtam az „augusztus“ szót. Mert ez már az utolsó nyári hónap neve. Még alig volt nyár, máris elmúlik. Egy szellemes ember azt mondta a nyárról, hogy hamarabb elmúlik, mint a tavalyi hó el szokott múlni tavasz táján.

Augusztus, mint sokszor leírogattam,

Augusztus Oktáviánusz régi római császártól vette a nevét. A francia forradalom idején, mikor meg akartak változtatni mindent, a hónapok nevét is másformára köszörülték. Valamelyik nyári hónap neve, talán éppen az augusztusé, ez lett, hogy „Hó-hó“. (Ebben a zavaros világban én inkább „Hühó“-nak nevezném!)

Node: Augusztus! — Tele van búza-keresztekkel a határ. Áldassék az áldást áradoztató Isten! Vigyázzunk és imádkozunk, hogy azoknak is jusson a mindennapi kenyérből, akiknek nem termett a földjük, vagy nincs is, ami teremjen.

Szeretném kérni mindazokat, akiket nagyritkán, vagy sohse lát a templom, hogy most, most igazán, mikor a föld sok részén pusztulás van, meg ínség, de még milyen! — minden búzaszálért, minden búzaszemért adjunk hálát, mindenki adjon hálát a mindennapi kenyeret kirendelő mennyei Atyának!

A két aratás

A vetés és aratás meg nem szűnnek — mondja a szent Biblia. Isten szavai, tehát igazak. Beteljesedtek immár ez esztendőben is. A tartományok megérték az aratásra, a munkásokkal rakott szekerek mennek ki a Kunhatárba s szombat este vídám nótával érkezik haza a munkássereg. Vasárnap aztán felzeng a templomban a drága ének:

Bizony az Úr minket kedvellett...

Megadta, ami nekünk kellett.

Kévét kellene feltenni az Úr asztalára s előtte megállván mindenkinek hangosan, a legszentebb érzésekkel eláldani a gondviselő Istent, ki megadta a mi mindennapi kenyereinket. Mert elvehette volna természeti csapásokkal; vagy letipörhették volna szép hullámozó vetéseinket vadul szárguló ellenséges seregek: s most siralom lenne a sorsunk.

Azért, akiben még van szív, adjon hálát az Úrnak, mert érdemli. Minden falat kenyérért adjunk hálát pedig, mert ki tudna teremteni egy búzakalászt, vagy egyetlen búzaszemet!

A másik aratás, hja, a másik aratás! Annak színhelye — ezért is legyen hála a gondottartó nagyjő Istennek! — nem a mi hazánk! Amarra napkelet felé különösen sürjen, mint a vetések kalászverdeje, állanak a milliós seregek. És folyik a véres munka, a harc, amelyben vér patakzik. Emitt az aratásban, hol ember arat, verjék hull, amott, hol a halál arat, vér omlik, s víg dal, áldó ének helyett, amely itt kél a szívekből, — amott csatakiáltás, fegyveresattogás, ágyúk, — bombák dör-

dülő puffanása és halódók jajkiáltása, utolsó sóhaja hallatszik.

Aratásnak Ura, vigyázz ránc, könyörülj rajtunk, áldd meg a munkások sok ezreit itthon, s a véres aratásban fiainkat amott, valahol túl Lembergen, Kolomeán, Smolenszken, meg Kamiencie Podolskin, tartsd meg őket. Mindenütt jelenvaló légy velük s velünk!

A Kun Miatyánk

A kunok bejövételének országos nagy ünnepélyét nem tudtuk a nagy háborúk miatt megtartani. Most egy tudós ember, aki öt esztendeje, meg több, hogy bűvárolja a kun dolgokat, azt mondja, hogy a magyar földre még 1240 táján beözönlött, de a királyuk, Kuthen megöletése után magyar földről kihúzódott kunok 1243-ban jöttek vissza s telepedtek itt le véglegesen.

Mire megérjük a fenti dátum évfordulatát, azt remélem én is, amit Hitler vezér, bevégeződik a világpusztulás. S akkor majd, hajh! — tán még a templom is megtelik!? Adja Isten!

Az a tudós, akiről fentebb emlékeztem, persze sok mindent tud a kunokról. Azt is, hogy Noé dédunokájától származott le a kun nemzetség, merthogy annak neve is Kunus volt. Azt is tudja, hogy a kun szó mostani nyelvünkön „fejedelmet” jelent. (Tyűh, de szép nevünk van!) — Tud, tud sok mindent, majd kikérdezzük egyszer!

De a Kun Miatyánkot, ahogy ő tudja, most már ideiktatom. Tanulja meg, aki ráér. Ihol van:

Bézen atamáz kenze kekle szen lészen szen adon. Dözsön szen küplön mici jégen gerde, ali kekte. Il bezon oknamenze berbezge pütyötör künköd. Il bezon metnehezde ilnehezde utra gergende. Orna ánglia morga szen bársony bokacsali boesonigye tengeri. Amen.

Valamely takaros kis kunleány vagy kungyerek elimádkozhatná majd exámentkor, ősapáinkra emlékezetül!

**KORMÁNYZÓ URUNK MOST ÜLTE HÁZASSÁGÁNAK
NEGYVENEDIK ÉVFORDULÓJÁT.**

A TEMPLOM

Több városában, falvában Ukrajnának az istentelenek éveken át beszegezték a templomajtót (másutt lerontották a templomot és kőrakásokra hordták, vagy átalakították valamely szerintök „hasznos” helyiséggé, pl. láthattuk az ábrázolatát a börtönné alakított templomnak stb.). — Bezárták, mondom, amit „Isten nyitott ki”. A rozsdá azután befogta a zárat, kilineset, a sarkot, a kulcsot meg a folyóba lökték, Éveken át a pók szötte be sűrű hálójá szövényével a szent épületet, dohos, romlott lett a levegő a homályos, sötét templomban; férgek, egerek, patkányok sokasodtak az Isten házában.

Most aztán jöttek a szabadítók, az

„emberek”, s a templomát sirató nép előtt felnyitották, felszakították a templomajtót. Leírni nem lehet, ami történt. Az Isten iránt gerjedező szent indulat sírásban, jajongásban tört ki, térden esúsztak, a szenthely küszöbét esókölték, könnyeikkel mosták. Imádkoztak, énekeltek, sírtak, zokogtak, jajveszékelték. Van már templom, van már, hol leborulni az Isten előtt!

Nekünk van templomunk, nyitva mindenkor, ének, imádság, Isten Igéje hangzik benne naponként többször is...

Ki mondja, ki tudja, amit az a hadházi öreg ember, aki félszáz esztendő múltán a minap eljött hozzám, s azt mondá: Azóta se felejtettem el, amit tiszteletes uramtól hallottam ötven esztendővel ezelőtt: „Uram, jobb nékem egy nap a Te Házadban, hogynem ezer nap egyébütt”.

A FINNEK

Szeretem őket nagyon, merthogy bennünket, magyarokat, ők is nagyon szeretnek. A legutolsó kis halászkunyhóban is tudják, hogy mi nekik rokonaik, testvéreik vagyunk. Tizenöt éve már, hogy köztük jártam. Hajh, akkor még jobbacská világ volt. Őket se törte meg az orosz. Virágoztak, boldogan éltek, még akkor Karjala is megvolt, övük volt, ami olyanformási, mint Erdély nekünk. Azóta már, úgy lehet, meg-meg ott forgatják fegyverüket, a „puuko“-t, amivel annakidején még engem is tanítottak „ölni“ (vettem is hasznát!?) — ott forgatják, mondom, a visszacsúszott határon kívül, móresre tanítják a muszkát, mint Dávid egykor Góliátot.

De hisz' nekem nem erről kell írnom, a véres harcokra még gondolni is borzalom, írni még borzalmasabb azokról; hát még ott lenni, hol a halál terem?!

Hanem hát a finnekről akarok írni valami nagyszerűt. Igen meghatotta a lelkemet. Tudvalevő dolog ugyanis, hogy a háború során repülőgépekről írásokat, röpcedulákat szoktak ledobni az ellenséges repülőkre a küzdő katonákra, azokat nyugtalanítani, lázítani, keseríteni, forrongásba kergetni: a finn repülő pedig bibliai részleteket, evangéliumokat szórtak a harcok közt szenvedő katonákra. Áldott gondolat, valóságos szent cselekedet! Olvass el ott hacsak egy gondolatot is, te esetleg halálod előtt álló katonatestvér, abból a szent iratból, erősebb lesz a lelked, az Úr közelségét érzed, úgy érzed, veled harcol az erős Isten. „Ne félj, meg ne rettenj, én vagyok a te Istened!“

Lehet-e áldásosabb gondolat a finnekénél? Onnan felülről jöttek úgyis a Bibliának vigasztaló, bátorító szent igazságai, égi manna, harmat, tavaszi nap sugárkévéje, onnan felülről száll-hull alá, így e drága áldás, a finnek bibliája is.

A kegyetlenkedés

Templomi bibliaolvasásunk folyamán egy szívborzasztó történethez jutottunk: Adonibézek király, győzelmi mámorában (Régen volt ez, kb. 3000 esztendeje!) az általa legyőzött királyok, mintegy 70 királynak kezök-lábuk nagyujjait levágatta, ez volt a legyőzetés bilyogja, s királyi nagyasztala alatt szedte a csontot mostmár a 70 király, merthogy — úgy látszik! — ez volt az összes eledelük. Egyéb szörnyű kegyetlenségről is olvashatunk az ószövetségi nép történetében.

Hát az újságokban nem olvashatunk-e eleget? Mit csinált a Szovjet Lettországban, meg a népbiztos urak Kiewben vagy itt-amott? — Anyák ezreit, gyermekeikkel hogy ölték halomra! Hogy nyúzátták meg elevenen a védteleneket!

A dologban az a legérdekesebb, hogy mi szörnyűködünk e dolgokon, holott mi magunk is kegyetlenkedünk, még tán szeretlenebbül, mint amazok. A lélek jobban fáj, mint a test, s jaj! hány ember van, ki egy-egy szívnek egész életre szóló boldogtalanságot okoz? Szóljatok meg gyermekeitektől megbántott édesanyák, szülők, kiknek szívetek halálosan vérzik! Szóljatok meg örökös boldogtalanságra kárhözott házastársak, akik mint összeláncolt rabok töltitek a keserves életet. Ember, ki mindig jót akarsz, de gáncsol az irigység s nem nyugszik, míg „ki nem terít“. Ezer példát írhatnék le, könnyből esináltathatnám a nyomdafestéket s fájdalmas szívek dobogásából hívhatnám elő a nyomdagépek dübörgését.

Ne kegyetlenkedjete emberek; hisz' emberek volnátok, nem tigrisek, meg hiénák!

Más esztendőben, hisz' kiesoda olvas ilyenkor aratás-eséplés idején? — nem adtam ki külön augusztusi számot. Most, mivel ez évben a papírhiány miatt vékonydongájúak voltak az eddigi havonkénti számok, s a miniszter úr is belenyugodott, megpróbálok augusztusi számot nyomtatni. Ha bele nem sülnék anyagilag! Mert ki ér rá a „Szeretet“-re gondolni — úgy-e? — aratáskor, esépléskor, hogy van-e nincs-e nyomdafestékre való? Kérem, gondoljanak rá. Úgyse sokáig kérek már!

Digan folyik az aratás

PUGNET REX

Amerikai újságból tanultam ezt a két latin szót, magyarra fordítva azt jelenti: „Harcoljon a király!”

Nagyon-nagyon szomorú időben hangzott ez a pár szónyi kiáltás. 700 esztendeje kereken, amikor a jó IV. Béla királynak kiáltották ezt oda a magyar nagyurak: Pugnet rex, hát: Harcoljon a király! Merthogy az egész Magyarország tele volt egy másik rettentő kiáltással: Jön a tatár! A király, szegény, a haza nagy bajában véres kardot hordoztatott körül egész hazaszerte. Vágtató lovon, melyről a verejték szakadt, lovasok mentek szét az országban, olyanok, mint a kisújszállási művészi szép bronz lovasszobor, s odakiáltották a Mátrahegyének, az alföldi síkoknak, erdélyi erdőknek, Balaton-tavának, Tiszavízének, minden magyar szívnek: Veszélyben a haza, jön a tatár, fegyverre, aki csak mozdulni tud! Ekkor hangzott aztán a szörnyű felelet, az átkos visszhang: Pugnet rex, Harcoljon a király!

És elestünk a Mohi-pusztán, magyarok ezrei borították a csatamezőt. Hétszáz éve most éppen!

Vagyunk úgy sokszor, hogy egyéni haragunkból, egy kis bosszúból, miből? — csak azért, hogy üssünk valakin, kivált

a feljebbvalón, akit az Isten akarata magasabbra emelt egy kicsit, — veszni hagyjuk a közügyet. Nem jut eszünkbe olyankor tán az se, hogy a köznek bukásából magunkra is csak hárul vereség.

Okolták valamiért, Béla királyt, pedig lehet, hogy igazságtalanul, — s mikor ránk zúdult a halálos nagy veszedelem, egyet sodorintottak a könnyen ítélők a bajuszokon s odavetették: Mostmár menjen, harcoljon a király, védje meg a hazát.

Így volt ez hétszáz esztendővel ezelőtt, s bizony, ne tagadjuk, hétszáz évvel azután a gyászos sor után, manapság is sokszor igazságtalanul ítéljük kivált a többséget, a vezetőket. Ha nincs inyünk szerint valami, hát a kormány az oka, meg a miniszter, meg a polgármester, meg a pap, meg én nem tudom, ki; csak sohse magunk!

Szeretettel kérek, intek mindenkit; ne irigyeljük a magasabb, kiváltképen a vezető állásban levőket, kivált ne e nagyon nehéz időkben, ne irigyeljük őket s ne nehezítsük még jobban helyzetüket, sorsukat.

De — kérdem! — ugyan ki is szeretne ma király lenni? vagy országok sorsát intéző potentát? Csoda, hogy bírják hordozni az elsőbbséget, a vezetőket, idegbomlasztó, szörnyű igájukat. Inkább segítsük őket, álljunk melléjük s a világ mai irtó-

zatos vergődésében ne kiáltunk oda nekik, hogy „Harcoljon a király!” Hogy: „Most már harcoljatok, védjétek meg!” Hanem mondjuk ezt: „Harcoljunk együtt, harcoljunk mind!”

Nem a fegyverek harcáról beszélek pedig esupán, hanem arról a harcról is, melyet türelemmel, nélkülözéssel, lemondással, egymás iránti elnéző szeretettel is, mindnyájunknak kell megharcolnunk!

Reménységgel, s Istenbe vetett nagy hittel harcoljunk pedig, hiszen Ő az, aki bennünket sohasem hagyott el. Erős Istenünk volt, az is marad minden időben. Dárdáját kinyújtja kezével, paizsát előragadja, mi segedelmünkre előáll. Ad erőt, fegyvert, kenyeret, perlőinkkel perel, a barázdákat megáldja, mindennapi kenyerünket kiparancsolja...

Pugnet Rex!

Harcol értünk az égi Király!

A kisújszállási Református Egyházközség tanácsának és híveinek

SZÓZATA

a pacséri nemes gyülekezet nagyjaihoz és kicsinyjeihez, mind köz- mind tanácsos rendeihez:

Kedves Pacséri Testvéreink!

Presbitériumunk gyűlésében azt határozta, hogy bár egyelőre (szent vágyunk pedig!) látni Titeket otthonotokban, ezt még most közelesen véghez nem vihetjük: legalább így áldást kívánó üdvözlő levelünk útján elküldjük Hozzatok lelkünk gondolatait, szívünk érzéseinek kifejezését. Templomunkban is nem egyszer könyörögünk volt már Érettetek a könyörgést meghallgató Édesatyához, a mindenható jó Istenhez.

Templomunkban, holottan naponként olvassuk és magyarázzuk az Isten szent Igéjét, ennek rendén a Józsúé könyvének épen 11.-ik részéig jutottunk, amelyben leíratik, mint került vissza a szenthajdában az Istentől szeretett nép az ősi hazájába. Hogy harsogott kiáltásuk az Egekig, mikor Józsúé parancsolatára (VI. r. 10. v.) előbb némán „hallgattak, szó se jött

szájokból ama napig“, mikor aztán meg „nagy kiáltással kiáltottak és leszakada a kőfal“ (VI. r. 20. v.). Reátok gondoltunk teljes lelkiünkkel, pacséri Véreink, akiknek elődeitek a régenmult időkben, immár több, mint másfélszáz esztendeje, el-kivándoroltak a Nagykunságból; azután meg országghatárt vont Közétek s közénk több, mint két évtizede az erőszakos hatalom s idegen ország lakóivá alázott Titeket, a Ti szívbeli fájdalmatokra s nekünk is szomorúságunkra, — Reátok gondoltunk az Ige hallgatása közben az Úr szent Házában s a mi házainkban is nagysokszor, hogy ime: némán hallgattatok Ti is, mint az ősz Izrael, sok türéssel s nehéz szenvedések között, két évtizednél több ideig, de ime eljött a kiáltásnak órája, a Mindenthalló meghallotta kiáltástokat, kiáltásunkat, mindnyájunk imádságait, visszaadott Titeket az ősz magyar hazának, mint gyermekét az édesanyjának, szabadok vagytok, magyar honpolgárok vagytok, mieink vagytok megint! „Isten hozott“-at ver Felétek a szívünk.

Igaz, hogy falak omlottak meg a visszatérésnél, mint egykor Jerikónak falai amint megomlottak; de bízunk a mi erős Istenünkben, Akiben bízunk eleitől fogva, hogy minden romot, minden pusztulást megépít s megtalálnunk enged mindent, ami elveszett vala.

Lobogjon fennen zászlótok, a magyar zászló, dobogjon fennen szívetek, azok a hű magyar szívek! Egész lelkiünkkel ott vagyunk mi is, mikor könnyek közt éneklitek, szent örömmel könnyei között, — Istennek hála, immár szabadon, — hogy:

Isten áldd meg a magyart!

Majd egyszer pedig test szerint is ott leszünk, nemcsak mint most, lélek szerint, hogy Titeket testvéri szívünkre zárjunk, s ide is ez anyavárosba várva-várunk minél előbb Titeket. Elébetek zengenek majd akkor harangjaink, elébetek vernek-dobognak szíveink, és minden jó kun szív fogad Titeket és minden háznál lesz egy-egy tányér, mely Titeket vár.

Akkor lesz majd igazi nagy ünnep, rég elszakított testvérek találkozásának szent, nagy ünnepe!

Testvéreink! Míg e világon szerte, nyugaton, délen és keleten most — a Jelenések Könyve szerint — „Vér, tűz és füstnek gőzölgése“ van: Ti legyetek most és mindenkor nagy békeességben, szabad magyarok, áldott Pacséri Véreink!

Áldjon, oltalmazzon, segítsen és soha

Testvéri igaz szeretettel kisújszállási kun testvéreitek s ezek nevében és megbízásából:

Kisújszállás, 1941.

Vadai Ferenc
főgondnok.

Török Imre
lelkész-elnök.

Bucsei László
lelkész.

Régi imakönyv 1676-ból

Szóllósi Mihály uram írta. Abból vettem ezt a két imádságot, utánok küldöm a most nagy Oroszországban táborot járó, strázsát álló magyar vitézetnek!, fiainknak!

*Tábor megszálláskorra való rövid
Fohászkodás.*

Áldott vagy népednek őriző Pásztora! ki csudálatossá tetted a te irgalmasságodat, mint egy erős várost e te számkivetett seregidhez: mert e mai nap előtte járván kalauzul, szenvedhető állapotban ide vezérletted. Szállj meg immár a mi Táborunkkal és maradj meg velünk, mert jelenvagyon a nyomorúságoknak estvéje; adj nyugodalmat a te Magyar sereged ezerinek és strázsát állván érettünk, légy körös-környül nekünk tűzfal gyanánt, állj mi közinkbe és ellenségink közibe tűznek oszlopában, hogy őket homályba borítván, minékünk pedig világolván, egész éjszaka ne közelíthessenek a mi romlásunkra.

Légyen azért a te jó akaratomnak áldása mirajtunk és a mi strázsáinkon mindörökké, ellenben pedig súlyosodjék meg a te kezed ellenségeink ellen, hogy megtekintsed jó hajnalban a tűznek oszlopából az ő táborokat haraggal és megrontsad. Terjeszd ki immár irgalmasságod köntöse szárnyát mireánk és mondjad: Nyugodjatok meg az én lábaimnál! Ámen.

*Strázsára menő Vitézek rövid
Esedezése.*

Óh mi életünknek őriző Pásztora! Te hozzád emeljük a mi szemeinket, mert Te nem szunnyadsz és nem aluszol a te seregednek őrizetiben: imé miképpen a szolgák szemei néznek az ő urok segítségére, azonképpen a mi szemeink Tereád, mi Urunkra Istenünkre, míg nem könyörölsz mirajtunk.

Könyörülj azért rajtunk, Uram! könyörülj, mert eltölt lelkünk azoknak szidalmival, kik ellen strázsára kijöttünk. Jövel hát, oh mi reménségünknek Istene! strázsáldj a te szent Angyaliddal együtt mimellettünk, hogy ne essünk az utánnunk ólálkodók kezébe, ne hagyj elszenderednünk a mi vártánkon, hogy a mi vigyázatlanságunk miatt a te sereged zsákmányra ne jusson és a megöletendőkné véreket a mi kezünkből meg ne kívánjad. Adjad édes Istenünk! hogy mikor az ellenség titkon reánk akar ütni, jó eleve megtudhassuk és a mi őrálló helyünkből bizonyos jelt adhassunk a táborba. Tégy szemes vigyázókká minket, hogy a mi ellenségink nyelvet ne kaphassanak közülünk! őrizz azért minket és ne engedd szemeinket elhúnyni, lábainkat elesni, vagy lelkeinket akármely gonosznak is elnyomni. Légy minket befedező árnyékunk, melyből minket takargass és fain vigyázásra ébreszges. Ellenségeinknek strázsáira pedig mind táborokkal együtt mély álmat bocsáss, kiben mindenek elmerüljenek, hogy légyen mindenütt ismeretes a Te nagyságos neved. Ámen.

Kolop fürdő nagyasszonyát, néhai Básthy Miklósné Végess Emiliát,

Pusztagyendán a családi sírboltba temettük el nagy részvét és nagy tisztességgel július hó 10-én.

A boldogult úrinő nem régen siratta el édesanyját, azelőtt meg nővérét, a jeles doktornőt, akiről ama Krisztus keresztje alatt egykor elhangzott Igéket hirdettem akkor: „Másokat megtartott, magát nem tarthatta meg!” A Kolop-fürdő — amoda a Tiszántúl, most már nagyon árva. Betegkezrei nyertek ott az idő rendiben gyógyulást, jártam ott valamikor magam is, — gyógyiszapja még ma is gyógyít, hordják bőséggel Budapestre is, de aki a betegek iránt nemes szíve szerint érdeklődött, őket, a legszegényebbeket is, megvigasztalta: nincs többé e földön! A gyendai sírboltban porlad immár ősei között.

Emlékezete s gyászoló szerettei, férj, gyermek, egyetlen nővér, áldottak legyenek!

NEMES IMRE

gimn. rajztanárunk

emlékezete

Édesatyja: Albert volt, édesanyja Dénes Anna. Erdélyi volt szíve-lelke szerint. A marosvásárhelyi szülői ház képe, melyet művészkezeivel festett, ott függött szobája falán. Ha nem láthatta valóságban azt a drága házat, pedig ez volt szüntelenül vágya, legalább így láthatta mindig. Testvérei, akik még élnek, hat közül hárman, mind ott lehettek a szülőföldön, csak ő nem. No majd egyszer, legalább a halóporában! Vásárhelyen még a sirhant is könnyebb és altatóbb!

Megható volt a testvérek gyásza, akik eljöhettek messze földekről, legalább megláthatták a kunhegyesi temetőben nyugvó testvérük sirhalmát is, s hinthettek egy maroknyi port itt nyugvó testvérük sírjába is.

Testvérek, rokonok, kartársak, barátok, bajtársak (hiszen vitéz százados is volt a szelídlelkű, festegető tanár) egykori és ezévi tanítványok, nagy iskolánk, egyházunk gyászoló közönsége, mi csak elbírjuk valahogy az ő elvesztése fölötti fájdalomunkat, de legközvetlenebb szerettei: — jaj! özvegye, három tanuló fia! — A kenyérkereső „elment”. S mennyi emlék maradt a szeretetnek, jóságnak mennyi em-

léke őutána. Szavai fel-felesendülnek, terveik, reményei, amelyek nem lehettek itt a földön valóságokká, élnek szeretteinek hű emlékezetében. De a segítő, a tanácsoló... nincs. Uram, Te segítsd, Te tanítsd, vigasztald és áldd meg őket, akik őutána bizony gyámol nélkül maradtak el.

Nagy-iskolánk Értesítője méltó emlékezést foglal magában a boldogult tanárról és művészeiről, iskolánk egyik nagy termében egész hosszú sora van művészi képeinek, részben mostani s volt tanárainknak élethű, pompás arcképei ezek. Mi meg szívünkben hordozzuk az ő képét.

Áldott legyen emlékezetében is! Sok fáradásaiért, munkája szép eredményeért, hazánk iránti nagy szeretetéért, áldozatáért... Áldott legyen!

Vasuti menetrend

Kisújszállásról.

Érvényes 1941. június hó 4-től.

Érk. Budapest felől — Kolozsvár felé ind.		
4 ó 11	Személyvonat	4 ó 12

Érk. Budapest felől — Debrecen felé ind.		
0 ó 03	Sebesvonat	0 ó 04
02 ó 08	Személyvonat	02 ó 11
10 ó 16	Gyorsvonat	10 ó 17
20 ó 43	Gyorssínautó*	20 ó 43

Érk. Kolozsvár felől — Újsz.-Bpest felé ind.		
6 ó 25	Személyvonat	6 ó 28

Érk. Debrecen felől — Újsz.-Bpest felé ind.		
9 ó 29	Gyorssínautó*	9 ó 29

Érk. Debrecen felől — Cegl.-Bpest felé ind.		
0 ó 09	Személyvonat	0 ó 12
7 ó 10	Sebesvonat	7 ó 11
19 ó 57	Gyorsvonat	19 ó 58

Érk. Dévaványa fel. — Dévaványa felé ind.		
7 ó 28	Személyvonat	4 ó 20
19 ó 36	Személyvonat	13 ó 38

Érk. Kálkápolna fel. — Kálkápolna felé ind.		
7 ó 40	Személyvonat	6 ó 30
18 ó 40	Személyvonat	13 ó 14

* A gyorssínautón utazók, utazási szándékukat 3 órával a vonat indulása előtt jelentsék be az állomásfőnökségen.

Csekkszám: 23.002.

Sylvester Irodalmi és Nyomdai Intézet Rt., Bpest.

Fel. vezető: Schlitt Henrik.